

kravet om særligt bestyrket mistanke bør være uomgængeligt, når varetægtsfængslingen udelukkende støttes på retshåndhævelsessensyn (side 44).

Strafferetsplejeudvalget tilføjer, at heller ikke de særlige bevisforhold i sædelighedssager, hvor der ofte ikke foreligger andre væsentlige bevismidler end forurettedes og sigtedes forklaringer, efter udvalgets opfattelse kan begrunde en fravigelse af mistankekravet ved retshåndhævelsesarrest.

Proportionalitetskravet (retsplejelovens § 762, stk. 3) er udtryk for et grundlæggende princip, som der efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse heller ikke bør kunne blive tale om at ændre. Proportionalitetsprincippet må således i sædelighedssager – ligesom i andre sager – indebære, at retshåndhævelsesarrest, hvor der alene er forskyldt en kortere fængselsstraf, i givet fald må blive af tilsvarende kort varighed.

Der henvises til betænkningen side 36-39.

3.1.3. Særligt om retshåndhævelsesarrest efter dom i første instans

Strafferetsplejeudvalget anfører, at på samme måde som de andre fængslingsregler finder reglerne om retshåndhævelsesarrest anvendelse også efter dom i første instans, jf. nærmere retsplejelovens § 769, og fængslingsbetingelserne er i princippet de samme som før afsigelsen af dommen. Med hensyn til retshåndhævelsesarrest gør det sig dog navnlig gældende, at kravet om en særligt bestyrket mistanke efter en domfældelse normalt altid vil være opfyldt.

Om varetægtsfængsling skal ske efter dom, må dog altid bero på en samlet vurdering, hvor også det forudgående sagsforløb spiller en rolle.

Har tiltalte været varetægtsfængslet før dommen, får dette betydning for proportionalitetskravet, men også for, om hensynet til retshåndhævelsen fortsat kræver fængsling. Det kan således anføres, at hensynet til retshåndhævelsen normalt tager af i takt med, hvor længe sigtede har været frihedsberøvet. Selv om proportionalitetskravet i det konkrete tilfælde endnu ikke er til hinder for fortsat fængsling, kan en forudgående varetægtsperiode – efter en vurdering af dens længde og grovheden af forbrydelsen – således betyde, at yderligere fængsling ud fra retshåndhævelsessensyn ikke bør ske. Dette kan også gælde, selv om den forudgående varetægtsfængsling er sket efter en anden fængslingsgrund, f.eks. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3 (om fare for forstyrrelse af efterforskningen).

Det forhold, at sigtede ikke har været varetægtsfængslet eller er løsladt på et tidspunkt forud for ho-

vedforhandlingen, kan også have betydning for afgørelse om fængsling i forbindelse med domsafsigelsen. Det kan således fremstå som mindre nærliggende, at en domfældt skal varetægtsfængsles, efter at anklagemyndigheden og/eller domstolene i en periode efter, at sigtelse og tiltale er rejst for det forhold, der nu er dømt for, har accepteret, at sigtede var på fri fod.

Efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse er det dog ikke i sig selv nødvendigvis afgørende for spørgsmålet om varetægtsfængsling efter dom, at der ikke er varetægtsfængslet før dommen, i hvert fald ikke når det skyldes, at der ikke da forelå en særligt bestyrket mistanke.

For det første må det spille ind, at anvendelse af retshåndhævelsesarrest har en langt mindre problematisk karakter, når det sker efter en domfældelse i første instans. For det andet foreligger der i relation til spørgsmålet om retsfølelsen en særlig aktualisering i og med, at der ved hovedforhandlingen er gennemført en offentlig retssag, hvor det ved dommen slås fast, hvilke forhold den tiltalte har begået. Det kan således fremstå som særligt stødende for retsfølelsen, at tiltalte er på fri fod, når retten har fastslået tiltaltes skyld ved fældende dom.

Efter udvalgets opfattelse er der ikke behov for lovregler, der særligt regulerer mulighederne for varetægtsfængsling efter dom. Hensyn som de anførte kan således gøre sig gældende også i andre sager end sædelighedssager, og en inddragelse af sådanne hensyn kan fuldt ud ske gennem den helt konkrete vurdering af retshåndhævelseskriteriet, der under alle omstændigheder skal ske ved rettens afgørelse.

Strafferetsplejeudvalget peger på, at det således i første omgang må være op til anklagemyndigheden at være opmærksom på behovet for retshåndhævelsesarrest også i sager, hvor fængsling ikke er sket umiddelbart forud for dommen. Udvalget henviser i den forbindelse også til Rigsadvokaten Informerer nr. 27/2006, hvor rigsadvokaten anmodede politimestrene (nu politidirektørerne) og statsadvokaterne om, at begæring om varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen fremsættes i videst muligt omfang, hvis der findes grundlag herfor.

Der henvises til betænkningen side 40-41.

3.1.4. Sammenfattende generelle overvejelser

3.1.4.1. Strafferetsplejeudvalget finder som nævnt i pkt. 3.1.1 ovenfor, at regler om retshåndhævelsesarrest bør have et snævert anvendelsesområde. Væsentlige principielle grunde taler således i hvert fald for ikke at udvide anvendelsesområdet for retshåndhævelsesarrest væsentligt i forhold til de gældende reg-